USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **V. V. N.**, zastoupený Mgr. Petrou Mráčkovou, advokátkou se sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2024, č. j. CPR-32182-7/ČJ-2024-930310-V227, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2024, č. j. 33 A 32/2024-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), a stanovena doba 3 let, po kterou mu nemůže být umožněn vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud zamítl. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2008 za účelem podnikání. V Plzni podnikal až do roku 2013. Protože však poté vykonával pracovní činnost bez pracovního povolení a souběžně neplnil účel svého pobytu – podnikání (což vyšlo najevo při pobytové kontrole), bylo mu jeho pobytové oprávnění zrušeno. Žalobce se snažil dosáhnout prodloužení povolení k pobytu, ale to se mu nepovedlo. Poslední den oprávněného pobytu byl tedy 6. 6. 2021. Od 7. 6. 2021 do 13. 5. 2024 (1024 dnů) v ČR pobýval neoprávněně.

[2] Správní orgány dostatečně odůvodnily délku zákazu vstupu na území členských států EU a krajský soud ji nepovažoval za nepřiměřenou. Zohlednily délku neoprávněného pobytu, nerespektování právního řádu ČR (nelegální práce, absence zdravotního pojištění, nenahlášení pobytu), ale i spolupráci se správními orgány a skutečnost, že žalobce vstoupil do ČR oprávněně. Rozhodnutí žalované nebylo ani nepřiměřené podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Zdravotní stav žalobce není natolik závažný, aby ho omezoval v jeho běžném životě. Žalobce navíc sám uvedl, že ukončení jeho pobytu nebude pro jemu blízké osoby nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Syn žalobce pobývající v ČR je zletilý, nežije s ním, má své vlastní pobytové oprávnění neodvozené od žalobcova a není nijak na žalobci závislý, kontakt udržuje telefonicky. Přítelkyně žalobce je pro něj spíše kamarádkou, neplánují společně budoucnost. Naproti tomu se ve Vietnamu nachází žalobcova manželka a další zletilý syn, jakož i rodiče a sourozenci, má tam tedy silné zázemí.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Krajský soud nedostatečně vypořádal některé žalobní námitky, zejména týkající se nepřiměřenosti délky správního vyhoštění a zdravotního stavu stěžovatele. Krajský soud nezohlednil při posouzení přiměřenosti délky správního vyhoštění délku pobytu stěžovatele v ČR, převážně legálního. Zohledněny byly pouze skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele. Stejně tak byl vzat v potaz zdravotní stav, který stěžovateli způsobuje překážky v práci. Krajský soud nezkoumal vliv rozhodnutí o vyhoštění na ostatní rodinné příslušníky stěžovatele, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění. Syn stěžovatele pobývající v ČR měl být přinejmenším vyslechnut a případné dopady vyhoštění stěžovatele na život syna měly být vzaty v úvahu, což se nestalo. Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Při posuzování kasační stížnosti NSS hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *O.*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele se však o žádný z těchto případů nejedná.

[5] Krajský soud velmi podrobně vypořádal všechny žalobní body, které se obsahově do značné míry shodují s kasačními námitkami. Krajský soud své závěry zdůvodnil, srozumitelně vysvětlil a opřel je o skutková zjištění ze správního spisu. Napadený rozsudek tudíž není nepřezkoumatelný. Správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a zohlednily veškeré relevantní okolnosti.

[6] Námitkou nepřiměřenosti doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, se krajský soud zabýval v bodech 14 až 16 napadeného rozsudku. Toto posouzení nezakládá přijatelnost kasační stížnosti, neboť krajský soud dostatečně vysvětlil, že správní orgány při stanovení délky doby vzaly v potaz jak přitěžující (zejména délka pobytu bez oprávnění), tak i polehčující okolnosti (spolupráce stěžovatele se správními orgány a další) a dobu stanovily pomocí správního uvážení v horní polovině zákonem vymezeného rozmezí.

[7] Námitky ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění krajský soud vypořádal zejm. v bodech 19 až 27 napadeného rozsudku. Dostatečně odůvodnil, že správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele ani jeho blízkých. Stěžovatel nejen výslovně během správního řízení uvedl, že k takovému zásahu nedojde, krajský soud i zohlednil, že jeho syn je zletilý a nijak na něm není závislý. S ohledem na tato zjištění nebyl důvod přistoupit k výslechu syna. S přítelkyní nemá stěžovatel dle vlastních slov silné vazby. Převážná část jeho rodiny navíc žije ve Vietnamu. Z tvrzení samotného stěžovatele nevyplývá, že by jeho zdravotní problémy byly závažné. Posouzení krajského soudu je tedy v souladu s principy pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života shrnutými ve stěžovatelem zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, body 25 a 26.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány a krajský soud se případem stěžovatele náležitě zabývaly. Jejich závěry jsou logické, přesvědčivé a mají oporu ve správním spise i právních předpisech.

[9] S ohledem na to, že NSS rozhodl bezprostředně po provedení nezbytných procesních úkonů přímo ve věci samé, nezabýval se návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[10] Ze shora uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rozsah její úřední činnosti, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu